

ŽIVOTOPIS

HELENA PAVLOVSKÁ

Vypracovaly: Vendula Jenčková, Pavla Průchová, Simona Divišová, Barbora Divišová, Kateřina Kotrašová

Pod vedením: Jitka Odstrčilová

Škola: ZŠ Ruda nad Moravou

Paní Helena Pavlovská se narodila v červenci 1933 na východním Slovensku ve vesničce Bardějov. Tato vesnice byla velmi chudá. Její matka se jmenovala Helena Pavlovská a otec Karel Pavlovský. Rodiče pracovali jako zemědělci u bohatších sedláků. Helena vypomáhala v domácnosti, na poli, či s dobytkem.

Když začínala v roce 1939 válka, nastupovala paní Helena právě do základní školy. Do války se naštěstí nikdo z její rodiny nezapojil. Školní docházka by za normálních okolností končila osmým ročníkem. Školu ale navštěvovala paní Pavlovská v důsledku válečných událostí jen sedm a půl roku.

V roce 1946, když bylo paní Heleně pouhých 13 let, se celá rodina přestěhovala ze Slovenska do Sudet, konkrétně na Moravu do Pustých Žibřidovic u Hanušovic a následně v roce 1950 do Jindřichova, taktéž u Hanušovic. Rodiče se totiž dozvěděli, že po nuceném odchodu Němců ze Sudet, je možné v této krajině najít nový domov. Kromě Slováků tuto oblast osídlovali také rumunští Slováci, Řekové nebo Bulhaři.

Po přestěhování, jak sama paní Helena říká, nemělo cenu, aby na půl roku začala chodit do nové školy, protože se blížily letní prázdniny. V šestnácti letech tedy nastoupila do práce v Jindřichovských papírnách. V tomto podniku pracovala celý svůj život. Byla to velmi těžká ruční práce, ačkoli dělníci pracovali jen 6 hodin denně. Na práci v papírně si paní Helena zvykla. V zaměstnání i ve vesnici si našla přátele a život plynul dál. Sametovou revoluci příliš nevnímala, protože v roce 1989 odešla do důchodu.

Helena měla starší sestru Marii, s tou si byly velmi blízké. Bohužel se sestra přestěhovala se svojí kamarádkou do vzdálených Karlových Varů, které také Němci museli opustit a sestry se přestaly tak často vídat. Marie pracovala ve sklárnách MOSER a vychovala tři děti, dvě dcery a jednoho syna. Bohužel před třiceti lety zemřela.

Paní Helena zůstala celý život svobodná a bezdětná. Mrzí ji, že děti mít nemohla. Měla ale hodně přátel, se kterými si byla velmi blízká. Často chodili na výlety nejen po Česku, ale navštěvovali i zahraničí například Rusko, Maďarsko, Polsko nebo Jugoslávii. Jejich další společnou zálibou bylo sázení stromků. Jednou za čas se sešli s přáteli, ať už na něčí oslavě nebo jen tak na návštěvu. Vzpomínali na staré časy a povídali si. Hodně přátel paní Pavlovské už opustilo tento svět a s těmi, co žijí, má Helena stále krásný přátelský vztah.

V Jindřichově žila paní Helena až do svých osmdesáti let. Aktuálně bydlí v Šumperském domově pro seniory. Nejčastěji za paní Pavlovskou jezdí její jedenasedmdesátiletý synovec Lubomír, méně často ji navštěvují neteře. Paní Helena je ale všem vděčná, protože si uvědomuje, že bydlí velmi daleko. Každý má svou práci, své povinnosti, svou rodinu a paní Pavlovská se raduje z každé i kratičké společně strávené chvíle. Neteře a synovec jsou nyní její jediní žijící příbuzní.